

Sygnatura akt VI W 2398/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24.04.2013r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant Aleksandra Działak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2013 roku

sprawy przeciwko **J. T.**

s. J., J. z domu B.

ur. (...) K.

obwinionemu o to, że:

w dniu 30 sierpnia 2012 roku do godz. 20:30 we W. na ul. (...) będąc właścicielem samochodu marki C. o numerze rejestracyjnym (...) nie wskazał komu powierzył ten pojazd do używania w dniu 21 lipca 2011 roku

to jest o wykroczenie z art. 96 § 3 kw

I. uniewinnia obwinionego **J. T.** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI 2398/12

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

J. T. jest właścicielem samochodu osobowego marki C. nr rej. (...).

W dniu 21 lipca 2011 roku osoba kierująca wskazanym pojazdem, o godzinie 08.56, na ulicy (...) we W., poruszała się z prędkością 71 km/h.

Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h.

J. T. został wezwany przez Straż Miejską do udzielenia odpowiedzi na sformułowane wobec niego pytania odnoszące się do osoby kierującej samochodem, w szczególności poprzez złożenie oświadczenia, czy pojazd prowadził osobiście, ewentualnego wskazania osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania. W pisemnej odpowiedzi z dnia 3 sierpnia 2011 roku stwierdził, że nie potrafi wskazać sprawcy wykroczenia, gdyż pojazd wykorzystywany jest do celów

służbowych, nie jest przy tym prowadzona ewidencja osób korzystających z samochodu, stąd nie jest w stanie wskazać, która z osób kierowała samochodem w momencie popełnienia wykroczenia na ulicy (...).

dowód:

pismo J. T. k.7;

wydruk pomiaru prędkości k. 11;

wezwanie do złożenia oświadczenia k.10

notatka urzędowa k. 3;

W postępowaniu jurysdykcyjnym J. T. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W złożonych wyjaśnieniach podniósł, że żaden przepis prawa nie nakłada na niego prowadzenia ewidencji osób korzystających z samochodu, stąd nie wie, kto kierował samochodem, gdy przekroczone nim dopuszczalną prędkość na ulicy (...) we W.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowe zarzucanego obwinionemu czynu są bezsporne i zostały przyznane przez J. T.. Fakt przekroczenia prędkości przez kierującego pojazdem w dniu 21 lipca 2011 roku oraz treść udzielonej przez obwinionego odpowiedzi na wezwanie Straży Miejskiej do wskazania osoby, która to uczyniła, wynikają tak ze zgromadzonej dokumentacji, jak i wyjaśnień J. T.. Okoliczności tych żadna ze stron nie kwestionowała.

W myśl art. z art. 78 pkt 4 prawa o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (za wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela i nie mógł temu zapobiec).

Odpowiedzialność za niewykonanie tego obowiązku określona została w art. 96 § 3 k.w. Sprawca wykroczenia z art. 96 § 3 kw popełnia je poprzez zaniechanie, pełni zatem rolę gwaranta i warunkiem jego odpowiedzialności jest istnienie prawnego, szczególnego obowiązku, którego wykonania zaniechał. Taki właśnie prawny obowiązek statuuje art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym.

Odnosząc brzmienie tego przepisu do realiów rozpatrywanej sprawy Sąd uznał, że brak jest podstaw do uznania, by obwiniony, choćby nieumyślnie, dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia. Takie stanowisko musiałoby bowiem zostać poprzedzone wskazaniem, jaką regułą ostrożności obwiniony naruszył, a w konsekwencji jak powinien był postępować, by móc sprostać wymogom konkretnej normy prawnej (w tym wypadku wymogom normy art. 96 § 3 kw). Nie ulega zaś wątpliwości, że po upływie określonego czasu właściciel pojazdu nie ma w zasadzie możliwości ustalenia, jaka osoba kierowała nim w konkretnej chwili, zwłaszcza gdy stałych użytkowników samochodu jest kilku. Nie sposób przy tym wymagać od właściciela, by fakt powierzenia pojazdu innej osobie każdorazowo rejestrował, na wypadek, gdyby osoba ta w trakcie prowadzenia pojazdu popełniła jakieś wykroczenie drogowe, zaś sam właściciel zostałby po kilku tygodniach lub miesiącach wezwany przez organy ścigania do precyzyjnego wskazania, komu powierzył pojazd w danym czasie. Wobec nieczytelności zdjęcia rejestrującego osobę kierującą pojazdem uniemożliwiającego identyfikację sprawcy oraz wykorzystywania samochodu do celów służbowych twierdzenia obwinionego, co do braku jego wiedzy, odnośnie osoby kierującej pojazdem, a tym samym wskazania jej danych personalnych Straży Miejskiej, są całkowicie wiarygodne. Wykluczają też możliwość pociągnięcia J. T. do odpowiedzialności karnej za zaniechanie wykonania obowiązku określonego w art. art. 78 pkt 4 prawa o ruchu drogowym.

Niezależnie od powyższego należy podkreślić, że norma art. 96 § 3 kw nie powinna być wykorzystywana do wywierania nacisku, którego celem byłoby wskazanie przez właściciela pojazdu danych rzeczywistego sprawcy wykroczenia drogowego. Nie ulega wątpliwości, że kierowane do obwinionego wezwanie o wskazanie osoby, która w konkretnym czasie kierowała pojazdem ma najczęściej związek z ustalonym faktem popełnienia wykroczenia

drogowego (najczęściej przekroczenia dozwolonej prędkości). W związku z trudnościami z jednoznacznym ustaleniem rzeczywistego sprawcy czynu, co wiąże się najczęściej z niską jakością techniczną wykonanego zdjęcia (w rozpatrywanej sprawie całkowicie nieczytelnego), organy ścigania ograniczają się do ustalenia danych właściciela pojazdu, a następnie, pod groźbą odpowiedzialności z art. 96 § 3 kw, wzywają go do wskazania komu w danym czasie powierzył pojazd. Tym samym jednak spoczywający na organach ścigania obowiązek ustalenia sprawcy czynu zabronionego przeniesiony zostaje de facto na właściciela pojazdu.

Na marginesie wskazać przy tym należy, że w ostatnim czasie Prokurator Generalny skierował do Trybunału Konstytucyjnego wniosek o stwierdzenie, iż przepis art. 96 § 3 kw pozostaje w sprzeczności z art. 2, art. 42 ust. 1 i 3 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej okoliczności Sąd uznał, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie można było przypisać obwinionemu winy za zarzucany mu czyn zabroniony, co musiało skutkować uniewinnieniem J. T. od popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych oparto o normę art. 118 pkt 2 kpsw.